॥ अथ चतुर्दशो ऽध्यायः ॥

सूत उवाच ॥

संप्रस्थिते द्वारकायां जिष्णौ बन्धुदिदृक्षया ।
ज्ञातुं च पुण्यश्लोकस्य श्रीकृष्णस्य विचेष्टितं ॥ १ ॥
व्यतीताः कतिचिन्मासास्तदा नायात् ततो ऽर्जुनः ।
ददर्श घोररूपाणि निमित्तानि कुरूद्वहः ॥ २ ॥
कालस्य च गतिं रौद्रां विपर्यस्तर्तुधर्मणः ।
पापीयसीं नृणां वार्तां क्रोधलोभानृतात्मनां ॥ ३ ॥
जिह्मप्रायं व्यवहृतं शाठ्यमिश्रं च सौहृदं ।
पितृमातृसुहृद्भ्रातृदंपतीनां च कल्कनं ॥ ४ ॥
निमित्तान्यत्यरिष्टानि काले त्वनुगते नृणां ।
लोभाद्यधर्मप्रकृतिं दृष्ट्वोवाचानुजं नृपः ॥ ५ ॥
युधिष्ठिर उवाच ॥ संप्रेषितो द्वारकायां जिष्णुर्बन्धुदिदृक्षया ।
ज्ञातुं च पुण्यश्लोकस्य श्रीकृष्णस्य विचेष्टितं ॥ ६ ॥
गताः सप्ताधुना मासा भीमसेन तवानुजः ।
नायाति कस्य वा हेतोर्नाहं वेदेदमञ्जसा ॥ ७ ॥
अपि देवर्षिणादिष्टः स कालो ऽयमुपस्थितः ।
यदात्मनो ऽङ्गमाक्रीडं भगवानुत्सिसृक्षति ॥ ८ ॥
यस्मान्नः संपदो राज्यं दाराः प्राणाः कुलं प्रजाः ।